121

N146

СССР
14 12 88 11
КРЯЧКІВКА ПОЛТ. О.

1982
ПОЧТА 5 коп СССР

Український письменник
І. С. НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ

Украинский писатель
И. С. НЕЧУЙ-ЛЕВИЦКИЙ • 1838—1918

Куда г. Київ-47
проспект Перемоги,
50.

Кому отдел писем.
(33-й голод)

Индекс предприятия связи 315423
и адрес отправителя Полтавская обл
Пирятинский р-н
с. Крячковка
Гомулько
Алексей Тихонович

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Редакція газети
Сільські вісті.

Я Голулько Олексій Тихонович 1921р. народження
ветеран партії, війни, і труда, житель.
с. Крячківка Пирятинського р-ну, Полтавської області.

У газеті за 9/XII-88р. прочитав статтю „33 - Голод" і хочу дать дані, на ті питання які ставляться в цій статті. Жили мої батьки і я тоже рядом с кладвищем - метрів 50 всього, бачив як два мужчини т-е жителі нашого села Шендрик Михайло Онофрійович та Рева Володимер, у другій половині дня копали на кладбищі яму розміром де-то 2×2м і глибиною 3 метр, а тоді утром обходили всі хати села і собірали і трупи, і тіх що ще дихали а не балакали і не двигались на воза складали - хто в чому був одягнений - привозили скидали у цю яму, як чурки дерева засипали землею, а так всю весну 33р. Всього умерло з голоду 580 чол. у селі, а ті хто ходив і їхав кудись і там хтозна де померли не відомо скільки, про ці дані у районі знали, і говорять наприклад живе і січас у селі Смирний Володимерович 1897р. народження, а робив якимсь обліковцем в сільській раді, і все це добре помнить, за те що люди мерли з голоду сім'ями ніхто не мав права обізватись ні словом.

У селі було де-то 700 дворів, головою сільради був некій Компанец, з колгоспу за зиму було вивезено все зерно до грама, говорили а весною земля не останеться не засіяна а прийшла весна то дали 15 центнерів проса на посів земля не останеця не засіяно а пришла весна то дали 15 центнерів проса на посів 1000 гектарів, у кождому дворі була худоба особено корови і не по одній було у крестян, написали у сільраді список скільки і в кого корів, тоді з цих спис-

Коли ходили по хатах і забирали корів, говорили хозяїну, ти корову контрактував завтра веди на бойню і ніяких розговоров, і із більше 700 коров у селі осталось 7 гол чотирех жителів села мужчин які раз поскидали з підвід мішки з зерном, щоб не везли у Пирятин, їх на другий день з села забрали і посадили не відомо куди, а ту ж весну у 33 му році у Пирятині на елеваторі всі приміщення були засипані зерном і закриті. Говорили на два года для фронта був запас хліба а люди гибли з голоду. Помню хто міг держати в руках лопату чи вилка, копали смужку шириною до 1 м через усе поле де то довжиною 1000 м, бо і я помагав матері, говорили насадять гарбузів, і так помню яка була висока трава на полях особенно полине, после конец бо земля осталось не засіяно. то лістами не видно було коняки. Розкопували кагати загнившої картоплі прошлих років, це був делікатес, а то листя липи, зерно калачика, листя лободи це був суп, а коли вже появились колоски жита тоді вже приходилось лущіть зерно і днем і ночью, і опять те щоб ніхто не поймав бо були судили.